

Lovforslag nr. L 106. Fremsat den 19. januar 1983 af socialministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social bistand

§ 1

I lov om social bistand, jfr. lovbekendtgørelse nr. 333 af 27. juni 1980, som ændret senest ved lov nr. 620 af 8. december 1982 foretages følgende ændring:

§ 135, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Udgifterne vedrørende de i § 87 nævnte rådgivningscentre samt ved rådgivning og vejledning, som påhviler en amts-

kommunes socialcenter, afholdes endeligt af amtskommunen. For specialrådgivning, som udøves af institutioner, der varetager lands- og landsdelsdækkende funktioner, kan socialministeren fastsætte særlige regler om fordelingen af udgifterne mellem amtskommunerne«.

§ 2

Loven har virkning fra den 1. januar 1980.

Bemærkninger til lovforslaget

Med dette lovforslag foreslås der givet socialministeren en bemyndigelse til at fastsætte regler om fordelingen mellem amtskommuner af udgifterne ved specialrådgivning, som udøves af de institutioner inden for den tidligere særforborg, der varetager lands- eller landsdelsdækkende funktioner.

Ved lovgivningen om udlægningen af åndssvagefor sorgen og den øvrige særforborg m.v. – lov nr. 257 af 8. juni 1978 – blev de enkelte funktioner inden for den hidtidige statsforborg henlagt til de respektive foranstaltningsområder under amtskommunerne, sygehus-, undervisnings- og kultur- og det sociale og sundhedsmæssige område. Specialrådgivningen blev således henlagt til amtskommunernes social- og sundhedsudvalg, og det blev forudsat, at der med hensyn til udgifter ved specialrådgivning, som udøves af lands- og landsdelsdækkende institutioner over for amtskommuner og kommuner, institutioner og klienter uden for beliggenhedsamtskommunen, kunne ske en fordeling mellem de pågældende amtskommuner, f.eks. efter folketal eller lignende.

De nærmere aftaler om en sådan udgiftsfordeling blev forventet indgået mellem de amtskommuner, der overtog de lands- og landsdelsdækkende institutioner, og de øvrige amtskommuner.

Det har imidlertid vist sig, at der på det foreliggende grundlag ikke, trods meget langvarige forhandlinger, har kunnet opnås enighed mellem samtlige amtskommuner om at etablere en sådan finansieringsordning efter objektive kriterier.

Et overvejende flertal af amtskommunerne har erklæret sig villige til at indgå i en betalingsordning, der kan sikre videreførelsen af specialrådgivningen fra de pågældende institutioner, delvis uafhængig af, hvor hyppigt kommuner, institutioner og klienter fra den enkelte amtskommune faktisk benytter denne vejledning.

En enkelt amtskommune – Ringkøbing amtskommune – har afvist at indgå aftale om betaling for specialrådgivning fra institutionerne efter objektive kriterier. Det skal bemærkes, at der ikke mellem amtskommuner m.v. har været uenighed

om, at udgifterne skal dækkes, men alene om grundlaget for fordelingen.

De lands- og landsdelsdækkende institutioner, der udøver den her omhandlede specialrådgivning, omfatter følgende:

- a) Blindeinstituttet.
Institutionen er landsdækkende for unge og voksne med synshandicap og drives af Københavns kommune.
- b) Refsnæsskolen.
Institutionen er landsdækkende for børn med synshandicap og drives af Vestsjællands amtskommune.
- c) Ålborgskolen.
Institutionen er landsdækkende for børn med både syns- og hørehandicap og landsdelsdækkende for børn med hørehandicap og drives af Nordjyllands amtskommune.
- d) Børneklinikken.
Institutionen er landsdelsdækkende for børn med hørehandicap og drives af Københavns kommune.
- e) Fredericiaskolen.
Institutionen er landsdelsdækkende for børn med hørehandicap og drives af Vejle amtskommune.
- f) Kolonien Filadelfia (selvejende institution).
Institutionen er landsdækkende for personer med epilepsi og drives i henhold til overenskomst med Vestsjællands amtskommune.

Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg kommuner og De samvirkende Invalideorganisationer, der er blevet anmodet om en udtalelse, har alle anbefalet en finansiering af institutionernes specialrådgivningsfunktion efter objektive kriterier.

Udgifterne til den amtskommunale specialrådgivning indeholdtes i det kompensationsbeløb, som ved udlægningen overførtes fra staten til amtskommunerne.

Udgifterne til specialrådgivningen ved de lands- og landsdelsdækkende institutioner blev af Amtsrådsforeningen i 1980 på grundlag af oplysninger

fra de enkelte amtskommuner opgjort til ca. 16 mill. kr. for 1980-budgettet (løbende 1980-priser).

Det foreslås, at lovændringen får tilbagevirkende gyldighed fra tidspunktet for særforborgens udlægning den 1. januar 1980 af hensyn til en endelig opgørelse af mellemværender mellem de benyttende amtskommuner m.v. og de amtskommuner og Københavns kommune, der hidtil har afholdt udgifterne ved specialrådgivningen fra de pågældende institutioner. Det bemærkes, at amtskommunerne i almindelighed har betalt acontobidrag i forventning om, at der måtte blive opnået aftale om en udgiftsfordeling i overensstemmelse med bemærkningerne til udlægningslovens § 5, dvs. en fordeling efter folketal eller lignende.

Det er hensigten, at socialministeren foreløbig for en 5-årig periode indtil 1. januar 1985 og sva-

rende til den periode, der er omfattet af særforborgens udbygningsplan 1980-85, § 7-planen, fastsætter regler om finansiering af den omhandlede specialrådgivning efter objektive kriterier, f.eks. efter folketal.

Af bemærkningerne til loven om udlægning af åndssvageforborg og den øvrige særforborg m.v. fremgår, at det inden udløbet af 5-årsperioden (§ 7-planperioden) skal overvejes, om de gældende planlægningsregler er tilstrækkelige til at sikre den fortsatte styring af lands- eller landsdelsdækkende specialrådgivninger og funktioner.

Socialstyrelsen har i denne anledning nedsat et udvalg med repræsentation for de berørte parter. Udvalget skal inden udgangen af 1983 komme med forslag bl.a. vedrørende planlægningsgrundlaget for institutionerne m.m. efter 1. januar 1985 samt forslag til finansieringen.